

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DRIBLINGUL MEU

AUTOBIOGRAFIA

**JOHAN
CRUYFF**

ÎMPREUNĂ CU
JAAP DE GROOT

Traducere din engleză de
Alexandru Gheorghiaș

**VICTORIA
BOOKS**

Cronologie

Ca jucător

Echipe de club

- 1964-1973: Ajax (319 meciuri, 253 de goluri)
1973-1978: Barcelona (184 de meciuri, 61 de goluri)
1979: Los Angeles Aztecs (27 de meciuri, 14 goluri)
1980-1981: Washington Diplomats (32 de meciuri, 12 goluri)
1981: Levante (10 meciuri, 2 goluri)
1981-1983: Ajax (52 de meciuri, 20 de goluri)
1983-1984: Feyenoord (44 de meciuri, 13 goluri)

La echipa națională

- 1966-1984: Olanda (48 de meciuri, 33 de goluri)

Trofee

Ajax	Eredivisie – 1966, 1967, 1968, 1970, 1972, 1973, 1982, 1983 Cupa KNVB – 1967, 1971, 1972, 1983 Cupa Campionilor Europeni – 1971, 1972, 1973 Supercupa Europei – 1972, 1973 Cupa Intercontinentală – 1972
Barcelona	La Liga – 1974; Copa del Rey – 1978
Feyenoord	Eredivisie – 1984; Cupa KNVB – 1984

Ca manager

1985-1988:	Ajax (Cupa KNVB – 1986, 1987; Cupa Cupelor – 1987)
1988-1996:	Barcelona (La Liga – 1991, 1992, 1993, 1994; Copa del Rey – 1992; Cupa Campionilor Europeni – 1992; Cupa Cupelor – 1989)
2009-2013:	Catalonia

Distincții

1971:	Balonul de aur
1973:	Balonul de aur
1974:	Balonul de aur și Cel mai bun jucător din Turneul Final al Cupei Mondiale

Date semnificative

1947:	(25 aprilie): s-a născut la Amsterdam
1957:	(aprilie): intră în echipa de juniori a clubului Ajax

- 1959: (8 iulie): moare tatăl său
- 1964: (15 noiembrie): debutează la prima echipă a clubului Ajax și marchează primul gol într-o înfrângere cu 1-3 contra echipei GVAV
- 1965-1966: marchează primul său hat-trick și 25 de goluri în întregul sezon; Ajax câștigă Eredivisie
- 1966: (7 septembrie): debutează în echipa națională și înscrie pentru Olanda în meciul de calificare la Euro '68 contra Ungariei (2-2)
- 1967: (6 noiembrie): devine primul jucător internațional olandez care primește un cartonaș roșu
- 1966-1967: este golgheter în prima ligă (33 goluri) și Fotbalistul Olandez al anului; Ajax câștigă Eredivisie și Cupa KNVB
- 1967-1968: este desemnat Fotbalistul Anului în Olanda; Ajax câștigă campionatul a treia oară consecutiv
- 1968: (10 decembrie): se căsătorește cu Danny Coster
- 1969: (28 mai): Ajax pierde finala Cupei Campionilor Europeni, învinsă de AC Milan cu 4-1.
- 1970: revine după o accidentare, având pe tricou numărul 14; va purta același număr tot restul carierei
- 1970: (29 noiembrie): înscrie șase goluri, în victoria cu scorul de 8-1 contra lui AZ '67
- 1971: este desemnat Fotbalistul Olandez și European al anului; (2 iunie) Ajax câștigă prima oară finala Cupei

- Campionilor Europeni (2-1 cu Panathinaikos); semnează un contract pe șapte ani cu Ajax
- 1972: (31 mai): înscrie ambele goluri în finala Cupei Campionilor Europeni, pe care Ajax o câștigă a doua oară (2-0 cu Inter Milan); Ajax câștigă Cupa Intercontinentală
- 1973: (30 mai): Ajax cucerește a treia oară consecutiv Cupa Campionilor Europeni (1-0 cu Juventus)
- 1973: (19 august): joacă ultimul meci la Ajax înainte de a se transfera la Barcelona pentru o sumă-record (aproximativ două milioane de dolari)
- 1974: (9 februarie): se naște fiul său Jordi; certificatul de naștere înregistrat în Amsterdam este ilegal în Spania, sub regimul lui Franco
- 1974: Barcelona învinge Real Madrid cu 5-0 pe Stadionul Bernabéu și câștigă La Liga prima oară din 1960
- 1974: conduce Olanda până în finala Cupei Mondiale, pierdută cu 1-2 în fața Germaniei; desemnat Jucătorul Turneului Final; execută prima oară „driblingul Cruyff” într-un meci din grupe contra Suediei
- 1974: (decembrie): este desemnat Fotbalistul European al Anului
- 1977: (octombrie): se retrage din echipa națională
- 1978: (19 aprilie): Barcelona câștigă Copa del Rey (3-1 cu Las Palmas)

- 1978: Olanda ajunge din nou în finala Cupei Mondiale, pierdută cu 1-3 în fața Argentinei; Cruyff nu joacă în Turneul Final
- 1979: la Barcelona e înființată Academia de juniori „La Masia”, în urma sfaturilor lui Cruyff
- 1979: se transferă la Los Angeles Aztecs; votat Jucătorul Anului în NASL
- 1980: se transferă la Washington Diplomats
- 1980: (noiembrie): revine la Ajax, aflată în acel moment pe locul al optulea, în calitate de consilier tehnic; Ajax termină sezonul pe locul al doilea
- 1981: se transferă la Levante după ce nu s-a finalizat un transfer la Leicester City
- 1981-1982: semnează ca jucător cu Ajax; Ajax câștigă Eredivisie
- 1982-1983: Ajax realizează eventul: Eredivisie și Cupa KNVB
- 1983-1984: se transferă la echipa rivală Feyenoord, după ce Ajax nu reușește să îi prelungească contractul; Feyenoord face eventul campionat și cupă
- 1984: este desemnat Fotbalistul Olandez al anului pentru a cincea oară
- 1984: (13 mai): se retrage din fotbalul competițional
- 1985: (iunie): devine director tehnic (de facto manager) la Ajax
- 1985-1987: Ajax câștigă Cupa KNVB în două sezoane consecutive
- 1987: (13 mai): Ajax câștigă Cupa Cupelor (1-0 cu Lokomotive Leipzig)

- 1988: (vara): este numit manager la Barcelona
- 1989: (10 mai): Barcelona câștigă Cupa Cupelor (2-0 cu Sampdoria)
- 1990: (5 aprilie): Barcelona câștigă Copa del Rey
- 1991: (februarie): suferă o dublă operație de bypass coronarian
- 1992: (20 mai): Barcelona câștigă Cupa Campionilor Europeni (1-0 în prelungiri cu Sampdoria)
- 1993: (februarie/martie): Barcelona câștigă Supercupa Europei (3-2 după lovituri de departajare cu Werder Bremen)
- 1991-1994: Barcelona câștigă La Liga de patru ori succesiv
- 1996: (aprilie): este concediat de Barcelona
- 1997: se înființează Fundația „Cruyff”
- 1999: este votat Jucătorul European al Secolului și al doilea după Pelé în sondajul de acordare a titlului de Jucător Mondial al Secolului
- 1999: se înființează Institutul „Cruyff”
- 2004: este inclus pe lista FIFA cu cei mai mari 100 de jucători în viață
- 2009: este inaugurat terenul de sport „Cruyff” cu numărul 100
- 2015: (octombrie): este diagnosticat cu cancer la plămâni
- 2016: (24 martie): moare la Barcelona, la vârsta de 68 de ani

1

În tot ce am făcut am avut în vedere viitorul, concentrându-mă asupra progresului, ceea ce a însemnat să nu mă gândesc prea mult la trecut. Pentru mine, este ceva cu totul natural. Amănuntele meciurilor în care am jucat au fost consemnate mai bine de către alți oameni altundeva; pe mine mă interesează ideea de fotbal. Să privesc mereu înainte înseamnă să mă concentrez mai bine pe cum pot progresa, indiferent de ce aș face, și privesc în urmă numai ca să analizez ceea ce am învățat din greșeli. Acele învățăminte pot fi trase în diferite momente ale vieții și nu vezi neapărat cum se leagă toate lucrurile decât mai târziu. Așadar, în timp ce pășesc mereu înainte, nu pot întotdeauna să prezint ceea ce a fost odată ca pe o linie dreaptă. Din experiența de jucător am învățat că, mai presus de toate, ai nevoie de patru lucruri: iarbă de calitate, vestiare curate, jucători care își curăță singuri ghetetele și o plasă bine strânsă în poartă.

Orice altceva – abilități și viteză, tehnică și goluri – va veni mai târziu. Aceasta este filosofia mea despre fotbal și despre viață. Am transpus aceste idei în tot ceea ce am făcut, fie că a fost vorba despre teoria „fotbalului total” pe gazon, despre familia mea sau despre Fundația „Cruyff” – mereu am vizat progresul și niciodată nu am renunțat să încerc să fiu mai bun.

De la început, fotbalul a fost viața mea. Părinții mei aveau un aprozar în Betondorp, la câteva sute de metri de Stadionul De Meer din Amsterdam al clubului Ajax, așa că era inevitabil. Tatăl meu nu lipsea de la niciun meci jucat de Ajax și, deși poate că nu am moștenit talentul de la tata, el mi-a transmis dragostea sa necondiționată pentru club. De fapt, originea talentului meu pentru fotbal este un mister. E limpede că nu l-am primit de la tatăl meu sau de la bunicul meu, pe care nu i-am văzut niciodată jucând. Unchiul meu, Gerrit Draaijer, fratele mamei, a jucat câteva meciuri ca extremă stânga în prima echipă Ajax, dar asta se întâmpla în anii 1950, pe când Ajax nu era un club prea cunoscut în Europa.

Tatăl meu mi-a vorbit despre jucători precum Alfredo Di Stéfano, care știa cum să folosească tot spațiul de pe gazon, sau despre Faas Wilkes, care era un dribler fenomenal cu mingea la picior. Pornea de la mijlocul terenului și trecea în dribling de patru sau cinci adversari. Incredibil. Wilkes a jucat pentru Xerxes Rotterdam înainte să plece la Inter Milano, Torino și Valencia, revenind în Olanda mai târziu, spre finalul carierei. Atunci mi-am dat seama de ce putea să realizeze pe gazon un olandez. Dar nu aveam televizor și nu vedeam multe echipe străine, așa că în cea mai mare parte din cariera sa nu l-am putut vedea decât rareori. Cât despre Di Stéfano, am putut să-l văd

Res cu ochii mei abia în 1962, când a venit la Amsterdam cu Real Madrid pentru finala Cupei Campionilor Europeni.

Pentru mine, totul a început pe stradă. Cartierul în care locuiam era poreclit „Concrete Village”, un experiment în construcția de locuințe ieftine de după Primul Război Mondial. Era un cartier muncitoresc, iar noi, în copilărie, stăteam pe afară pe cât de mult posibil; chiar din primele amintiri, mă văd jucând fotbal oriunde puteam. Acolo am învățat să gândesc cum se poate transforma un dezavantaj într-un avantaj. Vezi că bordura nu este, în realitate, un obstacol, ci poți să o transformi într-un coechipier pentru execuția de un-doiuri. Așa că, mulțumită bordurii, am putut să îmi perfecționez tehnica. Atunci când mingea sare de pe diferite suprafețe în unghiuri ciudate, trebuie să te adaptezi instantaneu. De-a lungul carierei mele, oamenii au fost adeseori surprinși văzând că trăgeam sau pasam dintr-un unghi la care ei nu se așteptau, dar o făceam datorită modului în care am învățat să joc. Același lucru este valabil și în ceea ce privește menținerea echilibrului. Atunci când cazi pe beton, te doare și, desigur, nu vrei să te accidentezi. Prin urmare, când joci fotbal, ai grijă, de asemenea, să nu cazi. Pentru că am învățat să joc în acest fel, trebuind să reacționez tot timpul în funcție de situație, mi-a format abilitățile de fotbalist. Iată de ce sunt un mare susținător al ideii ca tinerii să joace fotbal fără crampoane. Lor le lipsesc orele pe care eu le-am petrecut pe stradă, orele în care exersam cum să nu cad. Dați-le tălpi plate și ajutați-i să își păstreze mai bine echilibrul.

---

* În traducere, „satul de beton” (n.t.).

Acasă, viața era destul de rudimentară, dar nu îmi păsa. Am crescut într-o familie plină de afecțiune. Dormeam în cameră cu fratele meu Hennie, mai mare decât mine cu doi ani și jumătate. La o vârstă foarte fragedă, este o mare diferență. Dar eu eram pe afară, jucând fotbal de cum aveam ocazia, așa că el avea viața lui, iar eu pe a mea.

Am moștenit multe trăsături de la părinții mei. Latura mea socială vine de la mama, viclenia, de la tata, căci sunt, categoric, viclean. Întotdeauna caut avantajul cel mai consistent, exact ca tatăl meu, Manus. Tata era un tip glumeț. Avea un ochi de sticlă și paria pe cinci cenți cu diverse persoane ca să vadă cine putea să privească soarele mai mult timp. Își acoperea cu mâna ochiul cel bun, se holba spre soare un minut și își lua banii. Mama, Nel, era foarte sociabilă. Pentru ea, totul gravita în jurul familiei. Avea nouă frați și surori, așa că, pe lângă nouă unchi și mătuși, aveam și zeci de veri. Chestia grozavă era că, dacă se întâmpla ceva rău, era întotdeauna cineva care putea să te ajute. Unul dintre ei se pricepea la sobe, altul era bun la desen, așa că era întotdeauna cineva la a cărui ușă puteai să bați dacă aveai o problemă. Dar când era vorba despre fotbal, eram pe cont propriu – nimeni nu era interesat de el.

Am mers la Groen van Prinsterer School din Amsterdam, care era o școală creștină, deși nu am fost crescut ca un credincios și existau în vecinătate și școli laice. Am intrat o singură dată într-o biserică ca să livrez o comandă pentru tata și, când l-am întrebat de ce trebuia să merg la școală cu Biblia în ghiozdan, mi-a spus: „Johan, se spun niște povești frumoase acolo. Vreau să îți ofer cât pot de mult pe această cale și, mai târziu, poți să hotărăști tu însuți ce vei face”.

Respect Chiar și la școală voiam să joc fotbal și, de la o vârstă foarte fragedă, am ajuns în scurt timp să fiu cunoscut drept „băiatul cu mingea”. În fiecare zi îmi luam mingea în clasă, o puneam sub bancă și o pasam între picioare în timpul lecției. Uneori, profesorul mă dădea afară, pentru că eram prea enervant. O făceam atât de instinctiv, încât nu eram conștient de faptul că loveam mingea cu piciorul stâng spre cel drept. În afară de asta, nu mi-am petrecut prea mult timp la școală, deși ceea ce îmi amintesc cel mai bine din anii de școală este că nu am chiulit niciodată. Chiar dacă nu mă dădeam în vânt după învățătură, am înțeles că era ceva ce trebuia să fac și m-am ținut de școală până la vârsta la care am putut să decid că nu mai voiam să continui.

Prin contrast, îmi amintesc prima vizită la Ajax ca și cum ar fi fost ieri. Se întâmpla cred, în 1952, când aveam cinci ani. Tata m-a întrebat dacă voiam să merg cu el să ducem niște coșuri cu fructe pentru jucătorii care erau bolnavi sau accidentați, așa că m-am urcat pe bicicletă și l-am însoțit până la club, atât de emoționat că puteam să trec de uși pentru prima oară, nu doar să stau în tribună. Atunci l-am cunoscut pe Henk Angel, un prieten al tatălui meu, care se ocupa de îngrijirea gazonului. Henk m-a întrebat dacă vreau să-i dau o mână de ajutor și am început chiar a doua zi. Așa că, la cinci ani, a început viața mea la Ajax. Îmi amintesc cu mare drag de copilăria mea. Nu am avut parte decât de iubire. Acasă, dar și la club. Datorită unchiului Henk, care m-a lăsat să fac tot felul de treburi ciudate pe stadion atunci când gazonul abia fusese pus ori era impracticabil iarna, am petrecut atât de mult timp la club. Drept răsplată, mi s-a permis să joc fotbal pe hol sau în tribuna principală. În vacanțele de vară am petrecut, de asemenea, un timp acasă la Arend van der

Wel, un atacant de la Ajax, care devenise un prieten de familie. Tocmai se transferase de la Ajax la Sportclub Enschede și ducea o viață plăcută la țară. Acolo am luat primele lecții de șofat, pe la șapte sau opt ani, stând la volan cu Arend în spate. La Sportclub Enschede l-am cunoscut pe Abe Lenstra, scripitorul atacant care abia se transferase acolo de la Heerenveen. Era un adevărat idol pe atunci. Am făcut chiar un schimb de pase cu el la un antrenament, un eveniment special. Dar ceea ce-mi amintesc, în primul rând, despre Abe este faptul că avea întotdeauna la el o minge.

În copilărie am petrecut mult timp cu unchiul Henk, mai ales după ce i-a murit soția, când a început să vină des la masă la noi acasă. După masă, ascultam cu răsuflarea tăiată ce se întâmpla la Ajax. Tot atunci, pe când eram încă un băiețel, Arend van der Wel a început să vină și el să ia masa la noi. Pe atunci era încă un tânăr jucător în primul unsprezece și locuia în nordul Amsterdamului, prea departe ca să meargă acasă după serviciu și să revină pentru antrenamentul de seară, așa că mânca la noi. Așadar, de la o vârstă fragedă, nu doar că mi-am petrecut tot timpul liber pe stadionul celor de la Ajax, dar clubul era prezent și acasă și, datorită unchiului Henk, cum am continuat să-i spunem și după moartea tatălui meu și după ce el s-a căsătorit cu mama, și datorită lui Arend, de la cinci ani am știut tot ce se petrecea la club, din vestiar până la primul unsprezece. Stăteam și îi ascultam zi de zi, sorbind totul ca un burete.

De cum am fost destul de mare, umblam peste tot de capul meu, jucând fotbal cu prietenii mei pe stradă, iar stadionul celor de la Ajax mi-a devenit a doua casă. Eram acolo oricând eram liber și nu plecam niciodată acasă fără să fi jucat fotbal. De la cinci ani, când am